

Getuigen van Gods grote daden in India

Verslag van een reis naar India

Geesje Stoel, Ineke Voorberg en Ria Nederveen

Van de krioelende wereldstad New Delhi tot de groene bergen van het afgelegen Manipur – te midden van bedelaars, hindoes en opstandige stammen – werken Indiase zendelingen met grote toewijding en groot resultaat. Maar hun werk zou niet mogelijk zijn zonder vrouwen. Onopvallend en op de achtergrond geven onze zusters van de Women Missionary Society (WMS) hun tijd, energie en geld, soms hun laatste geld, aan de zending. Drie Hollandse zusters gaan bij hen op bezoek en kunnen niet anders dan onder de indruk raken en... soms beschaamd staan. En overal horen zij de vraag: ‘Willen jullie in Nederland voor ons bidden?’

Delhi

Met dominee Solanki als gids in een taxi door Delhi – dan leer je India kennen. ‘Tjonge jonge, ongelooflijk,’ klinkt het voortdurend van de achterbank. Al die auto’s, bussen, riksja’s, scooters, fietsen en vrachtwagens die als blikjes op een lopende band langs elkaar schuiven. Kromme tenen krijg je als je ziet hoe ze elkaar soms op een paar millimeter na raken. Bij een stoplicht komt de stroom tot stilstand. Dan duikt er naast ons raampje opeens een bedelend kind op dat tussen de auto's door een kunstje doet en vervolgens zijn hand uitsteekt in een smekend gebaar. Aan de andere kant komt er een zusje bij met een nog kleiner babybroertje op haar arm. Dat is best heftig voor onze emoties. We zouden ze graag een paar rupees geven. Dat geeft ook jezelf een goed gevoel. Maar we weten dat we deze kinderen niet echt helpen met geld. Toch doet het zeer.

Wat zien wij veel armoede, stof en vuil. Zoveel zwoegende mensen die zware lasten sjouwen, duwen of trekken. Anderen wroeten in vuilnis of zitten gelaten onder een afdakje naast een berg afval. Verweerde gezichten, gebogen ruggen, mismaakte benen.



Bedelaar in Agra

Maar te midden van die armoede is er ook hoop. Dominee Solanki brengt ons naar twee van de acht zendingsposten die hij in Delhi is begonnen. Jonge, enthousiaste evangelisten brengen midden in de stad het goede nieuws van Jezus Christus die uit alle ellende redt. Wat een wonder van geloof en gedrevenheid. We komen bij Anjan Jena, een van de evangelisten. Zijn vrouw zorgt voor naschoolse opvang, helpt bij huiswerk, vertelt bijbelverhalen en leert liedjes over de liefde van Jezus. Samen houden ze ook zondagsschool. Via de kinderen bereiken ze de ouders, nodigen hen uit voor de kerkdiensten en de bijbelstudies door de week. De huiskamer waar ze zondags samenkomen wordt te klein, de mensen zitten zelfs op straat. Ook George, de andere evangelist, moet soms mensen wegsturen omdat de kamer vol is. Meer dan twintig mensen gaan er echt niet in. Zij zijn nu op zoek naar een grotere kerkzaal, met hulp van De Verre Naasten.

Rapport van de WMS-groepen uit Assam

Een paar dagen later, een wereld van verschil. In Hmarkhawlien, in het verre noordoosten van India, heeft de Women Missionary Society uit Assam een conferentie georganiseerd. Vaak na uren reizen te voet, per bus of boot zijn de vrouwen (en mannen) aangekomen bij het landbouwtrainingscentrum dat ook dienstdoet als kerkzaal. We komen ze tegen als we een rondleiding krijgen langs de projecten die met hulp van DVN en Red een Kind zijn uitgevoerd. Een waterput, door de mensen zelf gegraven. Een opgehoogd pad tussen de huizen waar het vroeger een modderboel was. Het Daily Care Centre, waar schoolkinderen elke dag een maaltijd en meer krijgen. De Vocational and Education Training School waar jongeren leren timmeren, lassen, weven of naaien. Ook de ouders worden daarbij betrokken. Een grote vooruitgang voor de hele dorpsgemeenschap. Namens de kerk gegeven als een teken van de liefde van Christus in woord en daad.

Op zaterdagmiddag brengen de WMS-groepen rapport uit over de activiteiten. Hoe vaak vergaderd is, hoeveel geld is opgebracht voor het zendingswerk. Sommige groepen hebben zelfs de minimale target van 200 rupees (nog geen vier euro) door misoogsten en rattenplagen niet kunnen halen. Tijdens de kerkdienst op zondagmorgen wordt gecollecteerd voor het missionaire fonds. De gasten uit Nederland overhandigen via een symbolische cheque het geld dat door vrouwenverenigingen en particulieren voor dit doel bijeen is gebracht. Een geroezemoes klinkt op als het bedrag wordt getoond: 185.000 rupees (ongeveer 3000 euro). Als ds. Lungawuriol (Lor voor ingewijden) aan zijn preek wil beginnen, kan hij minutenlang geen woord uitbrengen. Tranen lopen over zijn wangen en ook in de kerk klinkt gesnuif. Ongemakkelijk zien we het aan. Waar komt dit verdriet vandaan? Totdat hij vertelt dat het tranen zijn van blijdschap omdat hij terugdacht aan het begin. ‘Zevenentwintig jaar geleden begonnen hier drie zendelingen vanuit een bamboe hutje met de verkondiging van het evangelie. Wat is de kerk geweldig gegroeid. God heeft ons willen gebruiken, ook al zijn onze mogelijkheden maar gering. Hij vraagt van ons dat we in beweging komen, want de liefde van Christus is met ons.’

Tussen de beide diensten door is een ontmoeting gepland van de WMS-vrouwen met de gasten uit Holland. We vertellen over de contacten die op verzoek van de WMS in Manipur zijn gelegd met de Bijbelstudiebond. Van vrouwenverenigingen die geld bijeenbrengen om de missionaire activiteiten van de WMS te steunen. En van de collectes die op de Bondsdag zijn gehouden. Vol trots laat ds. Chalrosang de nieuwe liedbundel zien die met dat geld kon worden gedrukt. De opbrengst van de verkoop gaat ook naar het missionaire fonds.



Hout sprokkelen voor de zending

Dan vertelt een vrouw uit Assam hoe erg zij het vindt dat zij hun target niet hebben kunnen opbrengen. Zij werkt van vroeg in de morgen tot laat in de avond maar heeft amper genoeg te eten voor haar gezin. Soms gaat ze dan nog brandhout zoeken om te verkopen zodat ze wat geld kan geven voor het fonds. Een ander vertelt dat zij haar zoon laat werken in de vakantie om haar bijdrage te kunnen voldoen. We horen het beschaamd aan. Kinderarbeid voor het zendingswerk? Gaat die 'faith promise' zover, die belofte uit geloof, dat je alles op alles zet om het doel te behalen? En wij dan?

De WMS-groep uit Hmarkhawlien vertelt dat zij graag een gastenverblijf willen bouwen voor reizigers die in deze centrale plaats moeten overnachten. Een goede mogelijkheid voor vrouwen met kleine kinderen om geld te verdienen voor het missionaire werk. Dat zou een goede investering zijn van de bijdrage uit Nederland. Uit eigen ervaring kunnen wij bevestigen dat zij uitstekende gastvrouwen zijn.

Tripura

Na vijf uur hobbelen en schokken in de auto arriveren we bij het huis van ds. Lalkhumviel Joute in Baqbasa. Dit heeft hij eigenhandig gebouwd nadat hij in maart de zorg heeft gekregen voor de gemeenten in Tripura die zich in 2004 hebben aangesloten bij de Reformed Presbyterian Church van Noordoost-India. Zijn vrouw Lalsiemkim maakt zich al weken zorgen of het wel voldoet aan de wensen van de gasten uit Holland. Nog snel is een badhokje aangebouwd, de muren zijn nog nat. Veel gemeenteleden zijn op deze maandagavond

gekomen voor de welkomstdienst. Blijdschap is op hun gezicht te lezen, maar ook verbazing over dat vreemde uiterlijk van die blanke vrouwen. In het afgelopen jaar zijn in dit gebied veertig mensen gedoopt, allen hindoes. We maken een prachtige trip (weer zes uur hobbelen in de auto) langs vier gemeentes in de jungle. Wat zijn de mensen blij dat die zusters uit dat verre land de lange reis hebben ondernomen om hen te bezoeken. Opmerkelijk hoe snel we ons door het geloof in Jezus Christus verbonden voelen als kinderen van dezelfde Vader. En steeds opnieuw komt die vraag: 'Bid voor ons, we hebben hulp nodig.' Een Bijbel in hun eigen taal, een stuk land voor het bouwen van een kerk. De velden zijn wit om te oogsten, maar arbeiders zijn er te weinig, omdat het geld ontbreekt. We staan met lege handen, maar beloven hen alles te vertellen als we weer thuis zijn.

Manipur

Tot het laatste moment bleef het spannend of een vergunning zou worden verleend voor het bezoek aan Manipur, een regio die door rebellen erg onrustig is. Wat zijn de WMS-vrouwen blij dat de reis kan doorgaan. Nu kunnen ze laten zien wat er met het geld van de bondsdagcollectes is gedaan.



Naaiatelier dankzij de bondsdagcollecte]

Direct na aankomst bij ons gastgezin, de familie Pulamte, worden we meegenomen naar het naaiatelier, waar alweer de vierde groep meisjes naailes krijgt. Leuke babykleertjes, meisjesjurken en plooirokken liggen klaar om verkocht te worden. Later zien we ook enkele biggen die vetgemest worden. Een dikke zeug is juist aan het baren, maar de blijdschap over de worp biggetjes slaat om in verdriet als blijkt dat ze hen niet wil zogen. Ze zijn alle acht doodgegaan, horen we later. Geen zegen voor dit gezin van de actieve ouderling van de Bethel Church, waarom toch?

Ook hier in Churachandpur is een ontmoeting geregeld tussen de WMS-vrouwen en de gasten uit Holland. In een uitvoerig rapport doet de secretaresse verslag van de activiteiten. Op de conferentie in oktober 2007 is besloten dat ze een tweede zendeling willen steunen. Om dit doel te bereiken hebben alle aangesloten WMS-groepen hun target verhoogd.

Op 2 december hebben meer dan honderd vrouwen uit verschillende dorpen een bezoek gebracht aan het zendingsveld bij evangelist Amuyaima in Keibul Lamjao die door hen gesponsord wordt. Zij woonden de kerkdienst bij in de open lucht, omdat het kerkgebouw te

klein is na de doop van 96 mensen in mei. Op 9 december zijn nog eens 51 mensen gedoopt in deze plaats. De aanwezigheid van Gods Geest was merkbaar, zodat allen naar huis gingen met nieuwe blijdschap en kracht, meldt het rapport.



Het kerkgebouw van Keibol Lamjao is te klein voor de groeiende gemeente]

Het is dan ook een bijzondere beleving voor de zusters uit Holland dat zij een week later ook deze kerk kunnen bezoeken. Tot onze verrassing staat hier ook Samuel, de zoon van pastor Amuyaima. Vanuit de Groningse gemeente Ten Post wordt hij al lange tijd gesponsord. Het was daar niet bekend dat hij na zijn studie theologie zijn vader is gaan helpen als evangelist. Prachtig om te zien hoe vanuit India en Nederland wordt samengewerkt aan de verbreiding van Gods koninkrijk.

‘Het is de hoop en de bede van de Women Missionary Society in Noordoost-India dat door ons gezamenlijke getuigenis van de kracht en de liefde van God nog velen zullen komen tot de reddende kennis van Jezus Christus,’ aldus mrs. Rovi in haar dankwoord. ‘Onder Gods zegen kunnen de vrouwen in Holland en de WMS in India grote dingen doen voor Hem.’